

Sygn. akt VII 5096/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

W składzie:

Przewodniczący : SSO Monika Popielińska

o rozpoznaniu w dniu 11 maja 2018 r. w Gdańsku na posiedzeniu niejawnym

sprawy W. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do wyrównania wypłaty świadczenia

na skutek odwołania W. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 20 października 2017r. nr znak : 101700/610/ENS010064789/2017-SER

oddala odwołanie.

SSO Monika Popielińska

Sygn. akt VII U 5096/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 października 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu W. N. prawa do wyrównania wypłaty świadczenia emerytalnego od 1 lipca 2013 r. wskazując, iż wniosek o podjęcie wypłaty emerytury ubezpieczony zgłosił 7 września 2017 r. Z treści wniosku wynika, że zatrudnienie ubezpieczony zakończył w dniu 6 września 2017 r. W związku z tym wypłatę podjęto od 1 września 2017 r., tj. od miesiąca, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy (plik III k. 162 akt emerytalnych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył ubezpieczony W. N., zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do wypłaty emerytury od 1 lipca 2013 r. Nadto złożono wniosek o zasądzenie ord organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania odwoławczego w tym kosztu zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych (plik III k. 170-171 verte akt emerytalnych, k. 2-3 verte akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przemawiającą za zasadnością kwestionowanej decyzji (k. 7-8 akt sprawy).

Żadna ze stron nie wniosła w pierwszym piśmie procesowym o przeprowadzenie rozprawy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony W. N., urodzony w dniu (...), w dniu 17 października 2017 r. złożył do pozwanego wniosek o wypłatę zaległych świadczeń emerytalnych od 1 lipca 2013 r.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o wyrównanie świadczenia emerytalnego z dnia 17.10.2017 r. – plik III k. 1260 akt rentowych

Uprzednio ubezpieczony ubiegał się o emeryturę.

Decyzją z dnia 14 sierpnia 2013 r. pozwany organ rentowy odmówił przyznania emerytury, wskazując, że na dzień 1 stycznia 1999 r. W. N. nie udowodnił co najmniej 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, wynoszący co najmniej 15 lat.

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł W. N..

Wyrokiem z dnia 6 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt VII U 2098/13 Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Po rozpoznaniu apelacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 12 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 963/14 oddalił apelację.

Od ww. wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku skargę kasacyjną wniósł W. N..

W wyroku z dnia 17 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt II UK 259/15 Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W dniu 6 grudnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie o sygn. akt III AUa 1165/16 wyrokiem uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Gdańsku VII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej oraz postępowania kasacyjnego.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy z odwołania W. N. Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 12 lipca 2017 r. w sprawie o sygn. akt VII U 1906/17 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od 1 lipca 2013 r. oraz nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji.

Powyższy wyrok jest prawomocny od 5 września 2017 r.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o prawo do emerytury – plik III k. 1-2 verte akt emerytalnych, decyzja pozwanego z dnia 14.08.2013 r.

o odmowie prawa do emerytury – plik III k. 20-20 verte akt emerytalnych, odwołanie ubezpieczonego – plik III k. 21-22 akt emerytalnych oraz k. 2-3 akt sprawy VII U 2098/13 (następnie jako VII U 1907/16) SO w Gdańsku, wyrok SO w Gdańsku z dnia 06.03.2014 r. – k. 37 akt sprawy VII U 2098/13 (następnie jako VII U 1907/16) SO w Gdańsku, apelacja ubezpieczonego – k. 49-51 akt sprawy VII U 2098/13 (następnie jako VII U 1907/16) SO w Gdańsku, wyrok SA w Gdańsku z dnia 12.01.2015 r. wraz z uzasadnieniem – k. 96, 99-102 akt sprawy VII U 2098/13 (następnie jako VII U 1907/16) SO w Gdańsku, skarga kasacyjna ubezpieczonego – k. 108-111 verte akt sprawy VII U 2098/13 (następnie jako VII U 1907/16) SO w Gdańsku, wyrok SN z dnia 17.05.2016 r. wraz z uzasadnieniem – k. 125-131 akt sprawy VII U 2098/13 (następnie jako VII U 1907/16) SO w Gdańsku, wyrok SA w Gdańsku z dnia 06.12.2016 r. wraz z uzasadnieniem – k. 198, 202-206 verte akt sprawy VII U 2098/13 (następnie jako VII U 1907/16) SO w Gdańsku, wyrok SO w Gdańsku z dnia 12.07.2017 r. wraz z uzasadnieniem – k. 247, 253-265 akt sprawy VII U 1906/17 (poprzednio jako VII U 2098/13) SO w Gdańsku

Wykonując ww. wyrok Sądu Okręgowego z dnia 12 lipca 2017 r. pozwany organ rentowy decyzją z dnia 6 września 2017 r. przyznał ubezpieczonemu emeryturę w kwocie zaliczkowej od 1 lipca 2013 r., tj. od daty ustalonej przez sąd. Jednocześnie wskazano, że decyzja nie jest ostateczna. Jak podano, emerytura zostanie ustalona w ostatecznej kwocie z chwilą podjęcia wypłaty emerytury, tj. po rozwiązaniu stosunku pracy i zgłoszeniu wniosku o podjęcie wypłaty emerytury.

Decyzja zawierała pouczenie, zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu albo świadczenie to ulega zawieszeniu w razie osiągnięcia przychodu z tytułu zatrudnienia, służby lub innej pracy zarobkowej albo prowadzenia pozarolniczej działalności oraz pobierania wskazanych zasiłków (pkt VII pouczenia).

dowód: decyzja pozwanego o przyznaniu emerytury w kwocie zaliczkowej z dnia 06.09.2017 r. – plik III k. 151-152 akt emerytalnych

W dniu 7 września 2017 r. ubezpieczony złożył wniosek o wypłatę świadczenia emerytalnego na wskazany rachunek bankowy. Do wniosku załączył on świadectwo pracy z dnia 6 września 2017 r., w którym wskazano, iż w okresie od 12 marca 2012 r. do 6 września 2017 r. był on zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w M.. Stosunek pracy został rozwiązany na mocy porozumienia stron.

dowód: wniosek o wypłatę świadczenia emerytalnego z dnia 07.09.2017 r. – plik III k. 155 akt emerytalnych, świadectwo pracy z dnia 06.09.2017 r. – plik III k. 156 akt emerytalnych

Decyzją z dnia 6 października 2017 r. pozwany organ ponownie ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od 1 września 2017 r., tj. od miesiąca, w którym ustały ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Ubezpieczony nie kwestionował odwołaniem w/w decyzji przeliczeniowej.

dowód: decyzja pozwanego o ponownym ustaleniu wysokości i podjęciu wypłaty emerytury z dnia 06.10.2017 r. – plik III k. 157-158 verte akt emerytalnych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 20 października 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił W. N. prawa do wyrównania wypłaty świadczenia emerytalnego od 1 lipca 2013 r. wskazując, iż wniosek o podjęcie wypłaty emerytury ubezpieczony zgłosił 7 września 2017 r. Z treści wniosku wynika, że zatrudnienie ubezpieczony zakończył w dniu 6 września 2017 r. W związku z tym wypłatę podjęto od 1 września 2017 r., tj. od miesiąca, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy.

dowód: decyzja pozwanego z dnia 20.10.2017 r. o odmowie prawa do wyrównania wypłaty świadczenia – plik III k. 162 akt emerytalnych

Powyższy stan faktyczny sąd okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych oraz aktach sprawy, których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności z urzędu. Ustalenia faktyczne sąd poczynił w oparciu o dokumentację dostarczoną przez strony. Dowód z dokumentów zgromadzonych w sprawie w zakresie, w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego sąd uznał za w pełni wiarygodny, gdyż dokumenty te nie budziły żadnych wątpliwości i nie były przez strony kwestionowane. Dowody w postaci dokumentów urzędowych sąd ocenił na podstawie art. 244 § 1 k.p.c. ustalając, że skoro w toku procesu nie zostały skutecznie podważone, stanowią świadectwo tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Powyższe dowody układają się zdaniem sądu w spójną całość, wzajemnie się potwierdzając lub uzupełniając. Nie były też kwestionowane przez strony i sąd dał im wiarę w całej rozciągłości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego W. N. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie zdaniem sądu w wystąpiły przesłanki określone w art. 148¹ § 1 k.p.c., uzasadniające wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym, ponieważ po złożeniu przez strony pism procesowych

i dokumentów sąd uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

W szczególności stan faktyczny w sprawie był niesporny, a w kwestii stosowania prawa strony zajęły stanowiska na piśmie.

Na podstawie oceny zgromadzonej w sprawie dokumentacji

i przeanalizowanego materiału dowodowego, Sąd uznał zajęte w sprawie przez organ rentowy stanowisko za prawidłowe – co w konsekwencji skutkuje uznaniem zgodności z przepisami spornej i zaskarżonej decyzji.

Jak wynika z regulacji z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1383 j.t. ze zm.), dalej jako ustawa emerytalna, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust. 2.

Chodzi tu o przesłanki, które musi spełnić osoba uprawniona do świadczenia. W doktrynie zauważa się, że nastąpienie ryzyka ubezpieczeniowego niejako otwiera dostęp do określonego świadczenia, ale zakres tego dostępu jest bardziej lub mniej ograniczony poprzez ustalenie warunków, na jakich dane świadczenie będzie przysługiwać osobom, którym ziściła się jakaś, prawnie zabezpieczona, sytuacja życiowa (ryzyko).

Prawo do świadczenia powstaje ex lege w dniu spełnienia ustawowych warunków (zob. wyrok SN z dnia 24 stycznia 2001 r., sygn. akt II UKN 136/00, OSNAPiUS 2002, Nr 18, poz. 441; wyroki SA: w K. z dnia 17 stycznia 2006 r., sygn. akt III AUa 2205/04, LEX nr 196154 i we W. z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt III AUa 1557/11, LEX nr 1109540).

Prawo do emerytury lub renty ustala się na dzień spełnienia warunków powstania prawa do tych świadczeń, bez względu na ich realizację (tj. złożenie wniosku), co przesądza o zachowaniu nabytych ex lege uprawnień, jednakże co należy podkreślić, czym innym jest prawo do emerytury, a czym innym wypłata świadczenia.

W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Gdańsku prawomocnym wyrokiem

z dnia 12 lipca 2017 r. w sprawie o sygn. akt VII U 1906/17 przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od 1 lipca 2013 r.

Natomiast zgodnie z treścią art. 103 ust. 1 ustawy emerytalnej, prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 103a-106.

Z kolei w myśl art. 103a cytowanej ustawy prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 stycznia 2017 r. (sygn. akt III AUa 1497/16, LEX nr 2265650), „wykładnia językowa art. 103a u.e.r.f.u.s. wskazuje jednoznacznie, iż przepis ten zawsze wywołuje skutek

w postaci zawieszenia prawa do emerytury (polegający na wstrzymaniu wypłaty tego świadczenia) w sytuacji kontynuowania przez ubezpieczonego zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury ustalonym w decyzji organu rentowego, bez względu na to, czy decyzja ta została wydana niezwłocznie po zgłoszeniu wniosku o prawo do emerytury, czy też w wykonaniu orzeczenia organu odwoławczego (sądu). Wnioski płynące z literalnego odczytania przepisu są jasne. Instytucja zawieszenia prawa do emerytury (ze skutkiem wstrzymania jej wypłaty) została przez przepis przewidziana dla każdej sytuacji kontynuowania zatrudnienia wykonywanego bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, bez względu na to czy prawo do emerytury

zostało ustalone mocą decyzji wydanej bezpośrednio w załatwieniu wniosku, czy w wykonaniu orzeczenia sądu ubezpieczeń społecznych. Doniosłości prawnej nie przypisano okoliczności kontynuowania zatrudnienia po wydaniu decyzji ustalającej prawo do emerytury. Konsekwencje w postaci zawieszenia prawa przepis łączy z kontynuowaniem zatrudnienia po ustalonym w decyzji organu rentowego dniu nabycia prawa do emerytury (jej realizacji), a nie z kontynuowaniem zatrudnienia po ustaleniu tego prawa decyzją organu rentowego. Nabycie prawa do emerytury jest niezależne od kontynuowania zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy, jednakże realizacja tego prawa (wypłata świadczenia) ulega zawieszeniu do czasu rozwiązania stosunku pracy z tym pracodawcą. Innymi słowy, rozważany przepis wyraża zasadę, że pracownikowi, który nabył prawo do emerytury i nie rozwiązał stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą przysługuje jedno świadczenie - albo emerytura z ubezpieczenia społecznego albo wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia”.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że wyżej wymienionym wyrokiem z dnia 12 lipca 2017 r. przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury, zaś decyzja wykonawcza z dnia 6 września 2017 r. prawidłowo potwierdzała powstanie prawa do emerytury od 1 lipca 2013 r., co jednakże wbrew twierdzeniom ubezpieczonego, nie jest równoznaczne z jego wypłatą.

Podkreślenia wymaga, że decyzja ta zawierała pouczenie, zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu albo świadczenie to ulega zawieszeniu w razie osiągnięcia przychodu z tytułu zatrudnienia, służby lub innej pracy zarobkowej albo prowadzenia pozarolniczej działalności oraz pobierania wskazanych zasiłków (pkt VII pouczenia).

Należy również zauważyć, że W. N. w okresie od 12 marca 2012 r. do 6 września 2017 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w M.. Stosunek pracy został rozwiązany na mocy porozumienia stron w dniu 6 września 2017 r. Z kolei ubezpieczony dopiero w dniu 7 września 2017 r. złożył wniosek o wypłatę świadczenia emerytalnego na wskazany rachunek bankowy.

Z kolei z pisemnych oświadczeń samego ubezpieczonego wynika, iż ubezpieczony świadomie nie dokonał rozwiązania umowy o pracę. Jak podał ubezpieczony, jego prawo zostało ustalone dopiero po zakończeniu długiego, trwającego ponad 4 lata procesu. Zdaniem ubezpieczonego nie mógł on zakończyć zatrudnienia, które przynosiło mu dochody niezbędne na życie („za cóż utrzymywałby się przez okres ponad 4 lat”).

W tym miejscu ponownie należy wskazać, że nabycie prawa do emerytury jest niezależne od kontynuowania zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy, jednakże realizacja tego prawa (wypłata świadczenia) ulega zawieszeniu do czasu rozwiązania stosunku pracy z tym pracodawcą (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt III AUa 678/17, LEX nr 2490979).

Wobec tego należy zgodzić się z organem rentowym, że brak jest podstaw do przyznania ubezpieczonemu prawa do wypłaty emerytury za okres, w którym kontynuował on zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą. Dopiero zatem przedstawienie świadectwa pracy dokumentującego rozwiązanie stosunku pracy skutkowało podjęciem wypłaty emerytury od 1 września 2017 r.

Reasumując, w ocenie Sądu brak jest podstaw do spełnienia żądania W. N., zawartego w odwołaniu od spornej decyzji, i dokonania wyrównania należnego mu świadczenia emerytalnego w sposób postulowany przez wnioskodawcę tj. od dnia 1 lipca 2013 r.

Mając powyższe na uwadze, na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami, Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego W. N. od decyzji pozwanego z dnia 20 października 2017 r. jako niezasadne.

SSO Monika Popielińska